

Panevėžio Kazimiero Paltaroko gimnazijos laikraštis

Švieski ir spindėki!

2013/ 2014 m.m. Nr. 3-4

J. Juodelis

Prieš šv. Velykas

Šiandien nėra dar lauko gėlių-
Gerumu tegu žmonės žydės.
Suskambėsiu švelniu varpeliu,
Vos tik šypsenas puokštėn sudės.

Taisom lizdą – lai gandra kalens,
Suks ratus jis padangėje drąsiai.
Margučius vaikai kieme ridens,
Duryš atviros Šventajai Dvasiai.

Mano sodas baltai atjaunėjo,
Šakos supa lopšius pumpurams.
Laukiam šilto pavasario vėjo,
Kad šventės linksmi neštų namams.

Sveikiname visus bendruomenės narius su Šv. Velykomis.

Renginiai, šventės, projektai

Laipiojimo sienelės atidarymo šventėje

Gimnazijoje buvo pristatyta alpinizmo ir laipiojimo sporto šakoms skirta sienelė. Renginio dalyviai susipažino su lipimo technikos ypatumais, o norintys - galėjo patys išbandyti.

Projekte „Lyderių laikas 2“

Vasario 28 d. gimnazijoje lankėsi šalies projekto „Lyderių laikas 2“ pedagogai iš Kėdainių miesto, rajono bei Biržų miesto ir rajono bendrojo lavinimo švietimo įstaigų. Stažuotės metu svečiai domėjosi gimnazijos patirtimi, siekiant mokinių ugdymo(si) pažangos. Gimnazijos direktorė Gražina Gailiūnienė pristatė gimnaziją kaip unikalią švietimo įstaigą Panevėžio mieste, supažindino su krikščioniškųjų vertybių integracija ugdymo procese. Pedagogai lankėsi devyniose atvirose pamokose, stebėjo 7a klasės mokinių meninę kompoziciją „Nemėgstu savo vardo“. Svečių susitikime su mokytojais direktoriaus pavaduotojos ugdymui Violeta Dumbrienė, Rimutė Kazakevičienė, metodinių grupių atstovai dalijosi metodinės veiklos organizavimo patirtimi, aptarė aktualius klausimus, susijusius su mokinių pažangos stebėjimu.

Edita Dilienė, direktoriaus pavaduotoja ugdymui

Kaziuko mugė

Kaip ir kasmet pradinių klasių mokinukai su savo mokytojomis, tėveliais, mamytėmis ir seneliais surengė linksmą, turtingą, skambančią Kaziuko mugę. Koridoriuose ant išrikiuotų stalų vaikučiai pardavinėjo savo rankdarbius, skanumynus, kuriuos pagamino su mamytėmis ir močiutėmis. Stalai buvo papuošti karklų katinėliais bei anksti sužaliavusiais berželiais. Skambėjo muzika, per pertraukas visi gyveno smagiame šurmulyje, ragavo skanumynus, džiaugėsi artėjančiu pavasariu.

Užgavėnės

Kovo 4 dieną gimnazijos pradinių ir jaunesniųjų klasių moksleiviai, mokytojai sugužėjo į kiemą. Juk tradicija - reikia patriukšmauti, žiemą „išvaryti“. Neaišku, ar jinai visai pabėgo, ar dar sugriš. Net „varyti“ nereikėjo. Bet vistiek suskambo liaudiška kapelos muzika. Mokytoja Zita Pilkauskienė dainavo,

kvietė eiti ratelius, žaisti žaidimus. Ratelyje buvo matyti įvairiausių persirengėlių: ožių, daktarų, šiaip kažkokių barzdočių... Visas būrys susivienijusių jaunų raganaičių net savo šokį pademonstravo! O blynų, blynų! Kokių tik nori: skaniausių, gražiausių, įvairiausių. Mokytoja Zita, išrinkusi komisiją, prašė nustatyti, kurie gi jų skaniausi. Ragavo, ragavo, kraipė kraipė galvas... O kaip gi nustatysi, juk dėl skonio nesiginčijama. Mūsų mokiniai ne tik blynus iškepi, bet ir jais pavaišinti moka. Vis girdėjosi geru žodžiu minint 5 b klasės mokinukus. Triukšmavo, pešėsi kanapinis su lašininu. O vietoj Morės vaikai nutarė sudeginti, sudėję į „krepšelius“, mažas, vaikiškas savo nuodėmes. Laužas nors ir nedidelis, bet liepsnojo, traukė, šildė visus, šokančius aplink rateliu ir stovinčius. Buvo linksma. Gal iš tikrųjų netoli pavasaris?

Pelenų diena

Kovo 5 dieną visų klasių mokiniai su savo mokytojais srautais traukė į Kristaus Karaliaus katedrą- buvo aukojamos šv. Mišios. 13 val. rinkosi parapijiečiai ir mūsų gimnazijos I-IV klasių moksleiviai. Šv. Mišias koncelebravo mūsų kapelionas, kunigas Mindaugas Kučinskas ir diakonas Dainius Kaunietis. Giedojo gimnazijos choras, grojo instrumentinis ansamblis (vadovė Jecinta Garbaliuskienė). Kapelionas kalbėjo: „Ši diena pripildyta vilties ir didžio džiaugsmo, kad Dievas yra gailestingas. Gavėnia – tai atgailos metas, kad pašalintume tai, kas trukdo Jam pas mus ateiti. Tai kovos su piktuometu metas, kad nusimestume našta. Stebėkime save, kad galėtume atsisakyti visų ydų, susilaikytume nuo blogio, kad nevartotume per daug maisto, gėrimo. Venkime plepėjimo, nereikalingų juokų, piktų žodžių, apkalbų. Stenkimės kuo daugiau nuveikti. Būkime dosnesni vargšams. Pastebėkime žmones, esančius šalia, galbūt kam reikia pagalbos. Gal giminaičiui, gal net šeimos nariui ar kaimynui. Daugiau laiko skirkime maldai, biblijos skaitymui. Džiaugsmas – sutvirtinti save, kad būtume tylūs, tvirti, geri, stiprūs, kad galėtume atlikti gerus darbus. Turėkime savyje atgailos dvasią. Linkiu drašos. Kapelionas Mindaugas Kučinskas pašventino moksleivius, mokytojus, parapijiečius pelenais ir palaimino gražiam, kilniam gavėnios laikotarpiui, palinkėjo šviesėjančiomis širdimis laukti šv. Velykų.

Gavėnia

Gavėnia – atgailos metas. Atgaila yra kelias, kuris veda į dievišką garbę.

„Jėzus yra pasirengęs gaidinti mus gyvuojam vandeniu, kuris trykšta ir kelia sielas į dangų. Bet jis laukia ir reikalauja, kad mūsų sielos taptų tinkamu indu gyvajam vandeniui priimti“.

„Jėzus nurodė, kad žmogui reikia ne tik fizinio, bet ir dvasinio maisto, nes savo medžiaginiame kūne nešioja dvasinę sielą. Todėl jis laukia, kad minios plauktų prie jo ne kad būtų pamaitintos duona, bet kad gautų dvasinio peno sieloms iš jo skelbiamo išganymo mokslo.“

._ Ladas Tulaba, Tai Jums kalbėjau.

Interviu su mūsų gimnazistais, dalyvavusiais individualaus mobilumo projekte Turkijoje

Jaunoji žurnalistė –IIId klasės gimnazistė Nora Kondrotaitė:

Mūsų gimnazistai (Ugnė Antanėlytė Ic, Gelmina Zdanevičiūtė Id, Indrė Lebedevaitė IIIb ir Rokas Marcinkevičius IIIb) nuo 2013 metų lapkričio 21 iki 2014 sausio 21 dienos dalyvavo individualaus mobilumo projekte Turkijoje, finansuojamame Europos Sąjungos ir koordinuojamame Švietimo mainų Paramos fondo

Vilniuje. Kalbamės su projekto dalyviais, tris mėnesius gyvenusiais svečioje šalyje.

Gimnazistai, papasakokite, kaip jums sekėsi mokytis Turkijos sostinės Stambulo mokykloje. Kuo skiriasi mokymo sistema ten ir čia?

Ugnė Antanėlytė :

Mokymo sistema šiek tiek skiriasi nuo mūsų, tačiau Turkijos mokiniai taip pat daug dirba, programos gana sudėtingos. Kiekvieną mėnesį jie laiko egzaminus, kuriems ruošiasi dažniausiai namuose. Mokykloje ne visi noriai mokosi. Mokiniai suinteresuoti išlaikyti egzaminus, nes ši gimnazija – viena geriausių Turkijoje. Taigi, norint į ją patekti ir joje išlikti – reikia gerai mokytis.

Gelmina Zdanevičiūtė:

Turkijoje mokytis sekėsi puikiai. Stambulo Karbataž gimnazijoje mokytojai labai šiltai bendrauja su mokiniais. Mokymo programa panaši kaip ir pas mus, tačiau jiems neužduoda namų darbų. Be to, jie rašo ne kontrolinius darbus, o laiko egzaminus. Tai atlieka visi mokiniai.

Indrė Lebedevaitė:

Mokymo sistema skiriasi nuo Lietuvos mokyklų. Pirmiausia – mokiniai negauna pažymių, o už nurodytu laiku įsisavintą programą laiko egzaminus. Nuo vienuoliktos klasės mokiniai irgi gali pasirinkti lygius, tačiau jei ruošiasi studijuoti Anglijoje ar kitose užsienio valstybėse, mokosi biologiją, chemiją, fiziką anglų kalba. Kitos pamokos vyko turkų kalba, buvo sunku suprasti. Teko mokytis ir pagal mūsų gimnazijos programą.

Jaunoji žurnalistė Nora Kondrotaitė:

Rokai, dar papasakok ir apie nelengvą savo kasdieninę kelionę į mokyklą.

Rokas Marcinkevičius:

Į mokyklą patekti nebuvo paprasta. Tekdavo keltis 6 val. 30 min., o po dvidešimties minučių išvykdavome su mama šeimos, kurioje gyvenau, ir važiuodavome mašina pusę valandos iki kelto, po to persikeldavome per Bosforo sąsiaurį (tai trukdavo 8 minutes), nueidavome į stotelę ir autobusu pasiekdavome gimnaziją. Grįžti iš mokyklos dar sudėtingiau: turėdavome suspėti į autobusą, kad jis nuvežtų iki kelto, plaukdavome apie 25 minutes, tada skubėdavome į metro ir taksi baigdavome kelionę iki „namų“.

Jaunoji žurnalistė Nora Kondrotaitė:

Tris mėnesius gyvendami toli nuo tėvų, draugų, tikriausiai, jų labai pasiilgote? Galbūt kartais labai norėjosi grįžti namo? Bet Stambulo miesto, mokyklos, jos moksleivių pažinimas, tikriausiai, neleido liūdėti?

Ugnė Antanėlytė:

Gyventi tris mėnesius toli nuo tėvų ir draugų buvo tikrai sunku. Kartais tikrai norėjosi grįžti į Lietuvą, tačiau Turkijoje sutikome daug naujų žmonių, kurie stengėsi mus suprasti ir padėti.

Gelmina Zdanevičiūtė:

Namo grįžti nesinorėjo. Liūdna buvo tik per šv. Kalėdas, nes labai norėjau būti kartu su artimaisiais šeima. Mokyklos mokiniai priėmė draugiškai, o turkų šeimoje, kurioje gyvenau, jaučiausi ypač mylima.

Indrė Lebedevaitė:

Kiekvieną dieną bendraudavau su tėvais per programėlę „Skype“, o tai neleido jaustis vienišai. Pasakodavau visus savo įspūdžius. Turkijoje jaučiausi gerai, šeima, kurioje praleidau tris mėnesius, manimi nuoširdžiai rūpinosi, tad nebuvo minčių grįžti namo. Aplankiau daug įdomių Turkijos, Stambulo vietų. Susipažinau su daug naujų žmonių, jie su manimi noriai bendravo, kalbėjo, nors buvo sunku suprasti turkų kalbą, dėl to aš jiems esu labai dėkinga.

Rokas Marcinkevičius:

Labai pasiilgau draugų ir artimųjų, bet teko prisitaikyti prie sąlygų. Žinojau, kad jų nematysiu tris mėnesius. Turkų šeima man stengėsi atstoti tikrąją mano šeimą. Būdavo momentų, kai labai norėjau namo, ypač per gimtadienį, šv. Kalėdas ir Naujuosius metus. Susipažinome su naujais draugais, jie mums neleisdavo liūdėti. Mes įsiliejome į Turkijos moksleivių gyvenimą.

Jaunoji žurnalistė Nora Kondrotaitė:

Kaip Jums sekėsi priprasti gyventi turkų šeimose, susidraugauti su moksleiviais? Kokių gerų įpročių, galbūt bendravimo pavyzdžių, kulinarinių receptų išmokote svečioje šalyje?

Ugnė Antanėlytė:

Šeimos, kurioje gyvenau, tėvai mažai šnekėjo angliškai. Geriau sekėsi jų dukrai Ece. Tačiau ji buvo gana nedrąši, todėl bendrauti buvo sunku. Gimnazijos moksleiviai – labai draugiški ir šilti. Turkai yra labai mandagūs, paslaugūs. Jie visada atidaro duris ir pirmiausia praleidžia moteris, merginas, vyresnius žmones. Aš irgi įpratau mandagiau elgtis, praleisti kitus pirmiau savęs.

Gelmina Zdanevičiūtė:

Bėgant laikui, ir šeimoje, ir mokykloje jaučiausi vis geriau. Turkai mane išmokė šiltai bendrauti. Gyvendama kartu, išmokau pagaminti keletą tos šalies patiekalų.

Indrė Lebedevaitė:

Šeima, kurioje gyvenau, buvo draugiška, su manimi noriai bendravo, kalbėjo angliškai. Kartais kalbėdavo turkiškai, tačiau jei matydavo, kad man nesmagu, vartodavo ir anglų kalbą. Gimnazijoje norint, kad turkų moksleiviai bendrautų su manimi, teko pačiai rodyti iniciatyvą. Dauguma moksleivių manė, kad nepakankamai gerai moka anglų kalbą, dėl to buvo nedrąšūs. Aš pati dabar jaučiuosi drąsesnė, man nesunku

užkalbinti žmogų. Sustiprėjo anglų kalbos įgūdžiai, pramokau truputį ir turkų kalbos. Turkiškų patiekalų gaminti neišmokau, bet valgiau daug jogurto, įvairių sriubų. Tiesa, aš labai mėgstu blynelius. Taigi, kaimynė, gyvenanti prie mano šeimininkų, buvo tokia maloni, kad keptavo ir nešdavo man blynus.

Rokas Marcinkevičius:

Be abejonės viskam reikia laiko. Iš pradžių buvo labai sunku. Juk vis dėlto tai ne tikroji šeima, ne namai, ne Lietuva, bet prisitaikiau ir gyvenau. Pripratau prie jų ritmo, papročių, maisto, kultūros.

Jaunoji žurnalistė Nora Kondrotaitė:

Gimnazistai, per tris mėnesius lietuviškai kalbėjotės tik su draugais iš mūsų gimnazijos, o šeimose, mokykloje, mieste – kokia kalba? Gal patobulėjo anglų kalbos įgūdžiai, pramokote ir turkų kalbos?

Ugnė Antanėlytė:

Nespėjome per daug pasiilgti lietuvių kalbos, nes dažnai susitikdavome visi keturi mūsų gimnazijos mokiniai. Šeimoje, kurioje gyvenau, kalbėjau angliškai. Išmokau šiek tiek ir turkiškai, todėl gatvėje, mokykloje galėjau susikalbėti su žmonėmis, moksleiviais.

Gelmina Zdanevičiūtė:

Mieste ir mokykloje kalbėjau angliškai. Šiek tiek išmokau turkiškai, nes mano „mama“ su manimi visada kalbėdavo turkiškai.

Indrė Lebedevaitė:

Daugiausia teko kalbėti anglų kalba, dėl to dabar aš galiu laisviau reikšti mintis. Turkų kalba išmokau tik pasisveikinti, pristatyti save, skaičiuoti.

Rokas Marcinkevičius:

Daug bendraudavome su draugais iš Lietuvos programėle „Skype“, tai padėjo man lengviau išbūti svetimoje šalyje, neužmiršti gimtosios šalies. Jaučiu, jog anglų kalbos žinios patobulėjo, galiu laisviau bendrauti. Truputį išmokau kalbėti turkiškai.

Jaunoji žurnalistė Nora Kondrotaitė:

Praplėtėte akiratį, susidraugavote su Turkijos Stambulo miesto Karbataž gimnazijos moksleiviais-įsigijote naujų draugų. Kokie gražiausi, šilčiausi prisiminimai išliks jūsų atmintyje iš šio projekto? Kam norėtumėte padėkoti už šią nepakartojamą patirtį, galimybę pažinti pasaulį ir žmones?

Ugnė Antanėlytė:

Geriausias prisiminimas iš Turkijos- jos šilti ir draugiški žmonės. Turkai visada pasiruošę padėti, todėl ir aš pati išmokau dar šilčiau bendrauti. Važiuoti tikrai buvo verta. Labiausiai norėčiau padėkoti mūsų gimnazijos vadovams ir mokytojai Meilutei Balbieriūtei už didelį rūpestį ir palaikymą.

Gelmina Zdanevičiūtė:

Aš niekada nepamiršiu mane priėmusios turkų šeimos. Nemanau, kad įmanoma šilčiau priimti svetimą vaiką į savo gyvenimą. Esu labai dėkinga mokytojai Meilutei Balbieriūtei: tik jos didelių pastangų dėka ne tik aš, bet ir kiti mūsų gimnazijos mokiniai gali aplankyti įvairias užsienio šalis ir jas pažinti.

Indrė Lebedevaitė:

Pasiilgsiu turkų šeimos, kurioje gyvenau tris mėnesius. Malonu prisiminti viską: žmones, kurie stengėsi, kad aš nesijausčiau vieniša, kartu praleistą laiką, naujus potyrius, papročius bei turkišką virtuvę. Už maloniai praleistą laiką Turkijoje noriu padėkoti mūsų gimnazijos vadovams, mokytojai Meilutei Balbieriūtei, Comenius projekto rengėjams bei Stambulo Karbataž gimnazijos mokytojai Fatmai ir mielai mano turkų šeimai.

Rokas Marcinkevičius:

Visada bus smagu prisiminti šeimą iš Turkijos, kurioje gyvenau. Esu dėkingas, kad galėjau pažinti Turkijos kultūrą. Be abejo, ir daug nutikimų, išgyvenimų. Įgijau daug patirties. Norėčiau padėkoti mokytojai Meilutei Balbieriūtei už šią progą pamatyti pasaulį.

Jaunoji žurnalistė Nora Kondrotaitė:

Mūsų gimnazijos vokiečių kalbos mokytoja Meilutė Balbieriūtė – šio projekto koordinatore, turinti didelę tarptautinių Comenius projektų organizavimo patirtį, nuolat keliaujanti iš vienos valstybės į kitą, suburianti bendraminčius mokytojus ir moksleivius.

Mokytoja Meilute, jūs ne tik rūpinotės, kad šie mūsų gimnazistai dalyvautų projekte, bet pati juos palydėjote į Turkiją ir, pasibaigus programai, parsivežėte juos namo. Kaip vertinate šį mūsų gimnazijos jaunimo dalyvavimą individualaus mobilumo projekte?

Meilutė Balbieriūtė:

Mūsų gimnazijos moksleiviai jau antrą kartą dalyvauja tokiame projekte. Šį kartą pavyko užmegzti ryšį su Stambulo Karbataž gimnazija ir išsiųsti keturis mokinius trims mėnesiams mokytis turkų kalbos bei susipažinti su turkų kultūra, papročiais. Dar labai sunku vertinti, kiek naudos davė dalyvavimas projekte, bet atsivėrė tikrai plačios galimybės mokiniams tobulinti save. Mokiniai subrendo socialiai, išmoko labiau pasikliauti savo jėgomis, tapo drąsesni, išmoko būti pakantūs kitos tautos kultūrai, kitokiems žmonėms. Smagu, kad mūsų gimnazistai patyrė daug gerų įspūdžių, kurie ilgam išliks jų atmintyje.

Jaunoji žurnalistė Nora Kondrotaitė: Dėkoju mokytojai ir gimnazistams už pokalbį, linkiu išsaugoti gražius prisiminimus, draugus, o ateityje – gražių svajonių ir naujų kelionių.

Nuotraukos Gelminos Zdanevičiūtės (Id) ir Indrės Lebedevaitės (IIIb).

Pirmoje nuotraukoje iš kairės – Rokas Marcinkevičius, turkų koordinatore Fatma Kandaž, mokytoja Meilutė Balbieriūtė, Gelmina Zdanevičiūtė, Ugnė Antanėlytė ir Indrė Lebedevaitė prie Stambulo Karbataž gimnazijos, kurioje mūsų gimnazistai mokėsi.

Antroje nuotraukoje - Gelmina su drauge turke ir jos mama prie Mėlynosios Stambulo mečetės.

Kaip mums sekėsi Budapešte vykdyti Comenius projektą

Jau penktą kartą tarptautinio projekto „Aplinkos išsaugojimas pas mus ir Europoje“ partneriai šių metų sausio 9-15 dienomis susitiko bendrai veiklai. Šį kartą keliai atvedė į Vengrijos sostinę, įsikūrusią prie Dunojaus. Galbūt simboliškai taip jau sutapo, kad mūsų tarpinio susitikimo tema buvo „Vanduo“. Budapešte vanduo daug reiškia: čia teka Dunojus, trykšta karštos versmės, kurios tiekia vandenį žymiosioms terminėms pirtims. Lašo formos simbolis lydėjo mus visuose pristatymuose ir susitikimuose.

Programa buvo labai gausi ir turininga. Vengrai priešakyje su savo koordinatorė Katalina Fabiny pasitiko dalyvius Fazori evangelikų bažnyčios aktų salėje. Čia svečiai iš aštuonių šalių pristatė savo skaidres arba filmus apie vandens gavybą jų miestuose, demonstravo, kokio šarmingumo vanduo tiekiamas gyventojams. Buvo atlikti įdomūs nitratų ir nitritų nustatymo laboratoriniai bandymai, gauti rezultatai buvo lyginami su oficialiais vandentiekio daviniiais. Visi galėjo džiaugtis, kad vandentiekio vanduo gal ir skiriasi minkštumo rodikliais, bet pavojingieji nitratai ir nitritai atitinka leistinas normas. Mokiniai vieną dieną ragavo atsivežtą vandenį ir spėliojo užrištomis akimis, kokios šalies tai vanduo. Prancūzams iš Bordo Alenjoro mokyklos mūsiškis vanduo pasirodė neskanus ir minkštas.

Vengrų moksleiviai vedė ekskursijas po gimnaziją, parodė bažnyčią, papuoštą nuostabaus grožio vitražais. Projekto dalyviai sužinojo apie pedagogą J. A. Komenskį, kuris gimė Slovakijoje, (ten tuo metu buvo Vengrijos teritorija). Fazori gimnazijos mokiniai ir jau baigusieji taip įspūdingai šoko vengriškus šokius, kad abejingų neliko. Atsisveikinimo vakare visi projekto dalyviai mokėsi šokti vengriškus šokius. Muzikos mokytoja Zita Pilkauskienė labai susižavėjo vengrų muzika bei šokėjais. Chemijos

mokytoja Snieguolė Butkutė padėjo pagaminti skaidres apie vandens tyrimus bei gauti labai kokybišką filmą iš „Aukštaitijos vandenų“ apie Panevėžio miesto vandens gavybą. Filmą sumontavo Laura Janulevičiūtė (IIId), o Agnė Baguškaitė (IVc) išvertė į anglų kalbą, Alvydė Varatinskaitė (IIc) pristatė skaidres apie vandens tyrimo rezultatus, griežė smuiku, pritardama dainuojančioms draugėms meninės programos, skirtos vandeniui ir jo reikšmei mūsų kultūroje, metu. Agnė Adomavičiūtė (IIgd) paruošė medžiagą apie vandens taupymą.

Budapeštas – karališkas miestas su ištaigingais pastatais, dideliais tiltais per Dunojų, daugiau kaip šimto metų senumo metro, paminklais bei pirčių kompleksais. Mes aplankėme senąją

Vengrijos sostinę Eštegomą, esantį prie Dunojaus, perėjome per tiltą į Slovakiją ir grįžome atgal. Budapeštas 1886 metais šventė savo tūkstantmetį, ir mes regėjome jį švarų, didingą, daug medžių turintį, atnaujintą miestą. Apsilankymas parlamento rūmuose leido pasijusti kaip tikrose karalių menėse, kur sienos marmurinės, grindys išklotos kilimais ir visur kolonas puošia degtos keramikos skulptūros. Šimtmetis Parlamento pastatas tebėra ištaigingas ir puošnus. Iškėlę galvas žiūrėjome į nuostabaus grožio vitražus languose ir bandėme prisiminti vengrų vitražistą Miko Tišką, kuris išpuošė ir Fazori gimnazijos aktų salę bei evangelikų bažnyčią.

Grožis ir vanduo lydėjo mus visą susitikimo savaitę. Mus labai nuoširdžiai priėmė mokytojai, gimnazistus – vengrų mokinių tėveliai.

Paskutinis Comenius projekto susitikimas vyks birželio 1-6 dienomis Stambule. Ten iš visų dalyvių minčių sudėliosime Aplinkos deklaraciją bei atvešime skaidres apie aplinkos memorialo gamybą savo mokylose. Laukia dar didelis darbas, bet labai smagu vėl susitikti Comenius partnerius- lyg vieną šeimą, kurioje tirpsta tautiniai skirtumai. Juk mes visi esame vienos žemės žmonės.

Vokiečių ir anglų kalbos mokytoja, Comenius projekto koordinatore Meilutė Balbieriūtė.

Nuotraukos Aleksandro Kuzmicko. 1-oje mūsų gimnazijos moksleivės prie vengrų Parlamento su garbės sargybinu, 2-oje –mūsų delegacija Budapešto aerouoste su vengrų mokytoja Silvija (antroji iš kairės).

Jie sugrįžo (abiturientų susitikimas)

Jie - tai mūsų gimnazijos 2012-2013 m.m. abiturientai. Sugrįžo pasidalinti įspūdžiais iš pirmosios savo sesijos ir patirtimi iš metų, praleistų gimnazijoje. O joje buvusiems moksleiviams, pasirodo, buvo labai gera, jauku. Čia liko geri mokytojai, jau tapę draugais, ir prisiminimai - kai kurie linksmi, kai kurie prasmingi. O mūsų gimnazijos bendruomenė džiaugėsi jais - suaugusiais, besidalinančiais brandžiomis mintimis. Tikimės, jog buvusiųjų abiturientų patirtys padės lengviau surasti savo gyvenimo kelią ir dabartiniams gimnazistams. Iki kitų susitikimų.

Vasario 16-osios minėjimas

Gimnazijoje- „Lituanicos“ kūrėjas Vladas Kengaila

Vasario 14-ąją
Panevėžio Kazimiero
Paltaroko gimnazistai ir
mokytojai minėjo Lietuvos
Nepriklausomybės
atkūrimo dieną.

Nuskambėjo tautinis himnas. Šia proga apsilankė garsus Lietuvos aviakonstruktorius, lakūnas inžinierius, puikus sklandytojas, Panevėžio garbės pilietis Vladas Kengsaila.

Jis gimė tais pačiais 1933 metais, kai narsūs lietuviai Darius ir Girėnas perskrido Atlantą. Augo Šilutės rajone, studijavo Kalugos aviacijos mokykloje. Gabus pilotas. Dar vaikystėje didelį įspūdį padarė pasakojimai apie Dariaus ir Girėno skrydį. Vladas Kengsaila papasakojo gimnazistams apie garsius lakūnus jų žygdarbį: „Lakūnai Darius ir Girėnas turėjo didelę svajonę – skrydžiu per Atlantą išgarsinti Tėvynę Lietuvą. Rinko lietuvių aukas Amerikoje, pastatė „Lituanica“ ir skrido per Atlantą į Lietuvą. Jaunai Lietuvai aukojo savo pasiryžimą, pasiaukojimą, svajonę, gyvenimą. Legendinio skrydžio metu narsūs lakūnai Darius ir Girėnas žuvo Soldino miške“.

Vladas Kengsaila svajėjo sukonstruoti tikslią „Lituanicos“ kopiją, taip išpildant Dariaus testamentą žodžius, kuriais lakūnas įpareigojo jaunąją kartą tęsti jų pradėtus žygius. Panevėžietis aviakonstruktorius 1983 metais sukūrė tikslią „Lituanicos“ kopiją. Šis lėktuvas buvo filmuojamas režisieriaus Raimondo Vabalo kino filme „Skrydis per Atlantą“. Tie, kurie matė šį filmą, jo turbūt neužmiršime. 1993 m. Vladas Kengsaila su Edmundu Jasiūnu iš Čikagos (rėmusiu „Lituanicos“ atkūrimo projektą), nuskrido iš Kauno į Soldiną. O kai reikėjo filmuoti skrydį per Atlantą, tada lėktuvą vežėsi prie Juodosios jūros. 1993 m. aviakonstruktorius, lakūnas Vladas Kengsaila buvo apdovanotas Dariaus ir Girėno medaliu. Lietuviai myli lakūnus Darių ir Girėną, saugo jų atminimą.

„Kai buvau jaunas, Šilutėje buvau subūręs tautinių šokių būrelį ir jam vadovavau. Senovinių tautinių rūbų eidavome žmonių prašyti. Groju pianinu, fortepionu. Norėčiau jaunimui palinkėti turėti svajonę, jos siekti, dainuoti, šokti, puoselėti liaudies meną. O aš svajoju, kad reikėtų sukurti skraidantį aparatą, kuriam nereikėtų tiek daug arklio jėgų. Džiaugiuosi, kad mano sūnus Darius Kengsaila - lakūnas. Su juo galite nusikristi į Afriką,“ - kalbėjo V. Kengsaila.

Istorijos mokytojas ekspertas Juozas Brazauskas gimnazistams iškelė klausimą: „Ar reikalingi šiandien Darius ir Girėnas?“ Papasakojo apie jų gyvenimą, apie didelę svajonę, pasiaukojamą darbą, žygdarbį – skrydį per Atlantą, tragišką žūtį. „Darius ir Girėnas – tautos karžygiai. Lietuvos prezidentas Antanas Smetona lakūnams Dariui ir Girėnui po mirties skyrė aukščiausius Lietuvos ordinus – Vyčio kryžius“. Jie parodė, kaip reikia tikėti, aukotis. O mes turime juos atminti, gerbti“. Ką mes galime padaryti, kad Lietuva būtų šviesesnė? Pradėkime pasitikėjimą pelnyti konkrečiais mažais darbais, gražiu ir kilniu elgesiu,“ - sakė Juozas Brazauskas.

Gimnazistai skaitė eiles apie tiesą, meilę, Lietuvą. „Dainų dainelės“ konkurso dalyvė Rugilė Garbaliuskaitė atliko dainą „Per girelę saulelė tekėjo“. O gimnazijos choras padainavo „Šalis, kur tave užaugino“ (Vadovė Jecinta Garbaliuskienė). Pasirodė tautinių šokių kolektyvas „Spindulėlis“ (vadovė Zita Rimkuvienė). Direktorės pavaduotoja ugdymui Violeta Dumbrienė padėjo Vladiui Kengsailai ir lietuviška trispalvė sušvito pavasarinių tulpių žieduose.

Regina Stumbrienė

Stasio Skrebio nuotraukoje- aviakonstruktorius Vladas Kengsaila - gimnazijos šokėjų, skaitovų bei pedagogų būryje.

XIII-osios abiturientų laidos šimtadienis

„Į olimpą“

Mūsų abiturientai, prisižiūrėję per televiziją Soči olimpiados vaizdelių, rekordų ir idealaus fizinio tobulumo sportininkų, ir patys panorą pažaisti: IVa su auklėtoja - „trenere“ Rima Ženteliene tapo boksininkais, IVb – su Danute Čiupkoviene – imtynininkais, o IV c su jaunatviškąja Jolita Pukaite – spalvingais ir grakščiais gimnastais. Visi abiturientai- sportininkai buvo sukviesti į sporto salę išbandyti savo jėgas. Juk šventės organizatorių- vienuoliktokų (IIIb ir IIIc auklėtojai – kūno kultūros mokytojai Nijolė Ridikienė ir Kęstutis Meliūkštis, IIIc – muzikantė Dalia Šmidtienė, o IIIa – Rita Gibienė). Taigi vienuoliktokai privalėjo užduočių ne tik sportininkams, bet ir jų trenerėms. Tik spėk vykdyti. Trenerės vienu smūgiu turėjo įkalti vinį. Aišku, 11-okai komandoms įteikė ir liepė pasiskaityti baudžiamąjį kodeksą, kad niekas nebandytų vartoti dopingo. Skamba Marijono Mikutavičiaus dainos. Sportininkai skuba vykdyti užduotis: rišti 3 mazgus, statyti iš popieriaus kuo aukštesnį bokštą (gal Babilono?), vandens pripiltame dubenėlyje be rankų „sužvejoti“ obuolius, po to – smagiai valgyti, pernešti per upę komandos kapitoną. O laikas skaičiuojamas. Kas greičiau? Minutines pertraukėles ir pauzes užpildė, malonią „atmosferą“ kūrė žavios Gintaro Petraičio šokėjos, humoristiniai Kęstučio Meliūkščio anekdotai apie sportą. Komentatorė Nijolė Ridikienė taip puikiai aiškino „sportinį vyksmą“ salėje, kad abejoti įvykių tikrumu neteko. O patys žaviausi, spalvingiausi – tai 1c klasės mokinukai pagal „Šimtakojo“ muziką atžygiavę į salę ir dalinę sportininkams čiuulpinukus. Juos rūpestingai globojo mokytoja Gražina Bataitienė. Po to jie pakvietė sportininkus, atlikusius daug užduočių, į aktų salę.

Vyriausia teisėja – direktorė Gražina Gailiūnienė nejuokavo: „Dabar Soči olimpiada, o ką, brangieji, darysite vasarą? Su kuo varžysitės? Noriu palinkėti, kad lankytumėt visas pamokas ir pasiektumėt labai aukštų rezultatų. O per tą 100 dienų Jums geriausios sėkmės.“ Vėl atvinguriavo 1c ir sušoko „Šimtakojį“, 3-okėliai padovanojo nuotaikingą „Džaiivą“, Rugilė Garbaliuskaitė ir Gabrielius Melaika įtaigiai atliko dainą „Judink kojas“, savo temperamentu uždegdami visas sportininkų komandas. Gimnazijos kapelionas sveikino abiturientus, o jo žodžiai skatino susimąstyti: „Savo energiją reikia skirti geriems, kilniems darbams. Tai teikia džiaugsmą“. Ir vėl užduotys, bet įdomios. Viena iš jų – vaikinai vietoj sunkių svarmenų ant rankų turi iškelti savo grakščias klasiokes. Teko parodyti, ką sugeba sporte. Imtynininkai vyriausiajai treneri užrišo juodą diržą. Skambėjo dainos apie sportą. IVa merginos, su skėčiais šokdamos, šmaikščiai „apdainavo“ savo komandos vaikus. Na, o jau ta „pletkininkų“ grupelė tai sudomino labiau už viską. Juk čia ir abiturientų meilės, paslaptys... 11-okai įteikė abiturientams humoristines vinjetes, o kad racionaliai skaičiuotų ir išnaudotų likusias 100 dienelių – kiekvienam po kalendorių. Apvainikavo komandų „treneres“, o gimnazijos direktorei ir administracijai padovanojo ilgą ilgą šakotį.

Rodos, salė įkaito nuo trykštančios jaunimo energijos. Jie dainuotų ir šoktų nesustodami. Tai jaunystė.

Regina Stumbrienė

Pradinukai minėjo Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dieną

Kovo 7 dieną gimnazijoje vyko pradinukų šventė „Ilga kaip šimtmetis diena“, skirta Kovo 11-tai paminėti. Ilgc klasės mokinės Rasa Rimšaitė ir Marija Vasiliauskaitė apžvelgė svarbiausius istorinius įvykius, kaip mesėjome link Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dienos.

Vieni kitus sveikinome, jautėmės išdidūs, giedodami Lietuvos himną. Raiškiai skambėjo šventės vedėjų – 2b klasės mokinių deklamuojami eilėraščiai. Negailėjome plojimų mūsų tautinių šokių šokėjams. Klausėmės dainų su dūdelių pritarimu. Džiugiai skambėjo choristų atliekamos dainos apie gimtinę.

Dėkojame šventei mokinius parengusioms mokytojoms: Gražinai Bataitenei, Janinai Bardauskienei, Gitanai Garlienei, Almai Kazlauskienei, Sonatai Marcinkevičienei, Onai Meškauskienei, Vilmai Palepšienei, Zitai Rimkuvienei, Daliai Šmidtenei, Daivai Žukauskienei.

Mokytoja Kristina Tamauskienė

Nuotrauka Ainos Cimermonienės

Konkursas „Lietuviais esame mes gimę“, skirtas Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dienai paminėti

Kovo 12-13d. gimnazijoje vyko konkursas 5-6 klasių mokiniams „Lietuviais esame mes gimę“, skirtas Kovo 11-ajai dienai paminėti. Mokiniai varžėsi keturiuose rungtyse: reikėjo istoriškai-meniškai pristatyti savo komandą, dalyvauti protų mūšio rungtyje, kūrybiškai bei sklandžiai atlikti praktines užduotis iš dailės bei technologijų. Visų 5 klasių bei 6 klasių mokiniai aktyviai dalyvavo konkurse, demonstravo puikius meninius, istorinius, technologinius gebėjimus. Stipriausi tarp penktokų buvo ir pirmą vietą laimėjo 5b klasės komanda (auklėtoja V. Karanauskaitė), geriausiai iš šeštų klasių pasirodė ir pirmą vietą iškovojo 6b klasės komanda. (auklėtoja B. Masiokienė). Sveikiname nugalėtojus. Džiaugiamės, kad 5a, 5c, 6a, 6c klasių mokiniai išradingai, su entuziazmu atliko užduotis, pasirodė šauniai. Muzikines pauzes užpildė 5-6 klasių mokinių choras, vadovaujamas muzikos mokytojos Z. Pilkauskienės.

Renginio organizatorės ir vedėjos: dailės mokytoja Aida Bijanskienė, technologijų mokytoja Nijolė Cimbalienė, istorijos mokytoja Alma Kazlauskienė

Maironiečiai skaitė Marcelijaus Martinaičio poeziją

Kovo 19 dieną dalyvavome Vytauto Žemkalnio gimnazijoje- ten vyko miesto maironiečių renginys- poeto Marcelijaus Martinaičio poezijos skaitymai. Skaitėme M. Martinaičio eilėraščius, atsiminimus, ištraukas iš poeto knygos „Prilenktas prie savo gyvenimo“ bei literatūrologės Viktorijos Daujotytės knygos „Boružė, ropojanti plentu“. Miela buvo klausytis „Vilties“ pagrindinės mokyklos moksleivių atliekamų muzikinių kūrinių birbyne, kanklėmis, dūdele. Po to visi susirinkome į menę, prie židinio, žiūrėjome filmą apie poetą Marcelijų Martinaitį, klausėmės Vytauto Žemkalnio gimnazistų skaitomos poezijos apie gyvenimą, kūrybą, laisvę, pavasarį...

Poezijos skaitymai suartino miesto maironiečius ir jų vadovus. Buvo malonu prisiminti poetą, pasiklausti gaivaus Marcelijaus Marcelijaus Martinaičio poetinio žodžio, pajusti, kad pavasaris jau čia pat.

Maironietė Gerda Ščerbickaitė, IIIb klasės gimnazistė

Kovo 20-oji – Pasaulinė žemės diena

Kartą per metus į Žemę ateina pavasaris. Juk jaučiate jo prisilietimą – švelnų, nors žvarboka, žydingą, tiesa, pačiais kukliausiais žiedais, drėgną ir kvepiantį. Pavasaris jau čia.

Kovo 20-oji – Pasaulinė žemės diena, astronominis pavasaris. Jau 1824 m. pradėta kalbėti apie Žemės neatsparumą žmogaus daromai žalai. 1971 m. Jungtinių Tautų oficialiai paskelbta, o Lietuvoje nuo 1992 m. minima data. Tai ne tik šventė, bet ir galimybė pasikalbėti apie savo namus – Žemės planetą, pamąstyti, ar vyksta dialogas tarp Žemės ir žmonijos.

Šiomet mūsų mokykloje, jau nuo pat ryto, mokinių parlamentas pasitiko visus su šypsena ir sveikino, įsegdami kiekvienam į atlapus spalvotą žemės simbolį. Gerą nuotaiką mokiniams paliko barsukas ir ežiukas. Ežiukas šiandieną stengėsi prikelti barsuką iš miegų ir įtikinti, kad jau atėjo pavasaris. O trečios pamokos pradžioje, tariant žodį mokyklos prezidentei, buvo iškilmingai iškelta žemės vėliava.

Renginiai skirti Žemės mėnesiui mokykloje tęsis iki balandžio 20 d.

Mokytoja Snieguolė Butkutė

Inkilų gamybos konkursas

Panevėžio gamtos mokykla 2014 m. kovo mėnesį organizavo kasmetinį inkilų gamybos konkursą „Padovanok namus sparnuočiui“. Mūsų gimnazijos pradinė klasių mokiniai pristatė net 23 inkilėlius. Kovo 20-ąją, švenčiant Žemės dieną, 5 mažieji gimnazijos meistreliai buvo apdovanoti „Žaliaisiais diplomais“ ir dovanėlėmis už puikiai pagamintą inkilėlį. Rožyno seniūnaitijos seniūnaičio Rimanto Norkūno įsteigtas prizas už originaliausią inkilėlį atiteko 1c kl. mokinei Viltei

Matiukaitei. 1b klasės mokinio Kajaus Juzėno inkilėlis pirmasis per 10 metų pradžiugins pelėdų šeimyną. 3c kl. mokinio Kasparo Urbono ir 2 c kl. Simonos ir Dovydo Žiūrų inkilai išsiskyrė savo originalumu ir matmenų reikalavimų atitikimu.

Džiaugiamės nagingais ir darbščiais mūsų bendruomenės nagingais ir seneliais. Dėkojame ir mokomės iš jų mylėti ir globoti Žemę.

Aina Cimermonienė

Ainos Cimermonienės nuotraukoje- gimnazijos mažieji su pačių pagamintais inkilėliais.

Pamoką vedė rašytoja

Š. m. kovo 26 d. gimnazijoje svečiavosi prozininkė, publicistė, poetė, vertėja Birutė Jonuškaitė. Ji - projekto AKIM (Aukštosios kultūros impulsai mokykloms) dalyvė. Rašytojai, dailininkai, muzikantai, kompozitoriai, aktoriai jau ne vienus metus pasklinda po respublikos mokyklas, kalba apie iškilias asmenybes, įvairias kultūros apraiškas, savo ir kitų kūrybą. Rašytoja Birutė Jonuškaitė, pati išleidusi ir išvertusi ne vieną knygą, pamokoje, vykusioje IIII1 klasėje, pristatė pasaulinio garso lietuvių kilmės rašytoją, Nobelio premijos laureatą Česlovą Milošą. Kompetencija, įtaigus kalbėjimas, erudicija sužavėjo mus. O padovanotos gimnazijai knygos ir pažadas dar atvykti, viliamės, pratęs mūsų pažinties akimirkas.

Diana Malickaitė, IIIId klasė

Artimo meilės ženklas

„Kai tolimese vandenių platumose susitinka du laivai, jie sveikinasi trumpam iškeldami savo valstybinę vėliavą. Denyje susirinkę jūrininkai mojuoja vieni kitiems. Kapitonai, per atstumą net nematydami vienas kito, pagarbiai išsitempia“.

Marija Kalast

Paprasciausias ir visiems bendras artimo meilės ženklas yra sveikinimasis. Tuo išreiškiame pagarbą, nuoširdumą. Sveikinamės su draugais, pažįstamais, kaimynais. Jau tada galima sužinoti apie žmogaus kultūrą.

Pasisveikinimo paprotys labai senas ir paplitęs visose tautose. Kasdien girdime ir patys sakome sveikinimosi žodžius. Tyliai sveikinamasi paprastai viešose vietose, transporte, miestų gatvėse, teatruose, parodų salėse ir kt. Jei atėjome į kambarį, kur yra daug žmonių, geriau nusilenkime tylėdami: pasisveikiname iškart su visais. Katalikiškas pasisveikinimas : „garbė Jėzui Kristui“. Atsakome : „, per amžius“.

Pradžiuginkime vienas kitą linksmu ir giedru „labas rytas“, „laba diena“, tada ir apsiniaukusi diena bus šviesesnė, tarp mūsų bus daugiau saulės. Pasisveikinimas- tai elgesio etiketo dalis.

Parengė jaunosios žurnalistės Ieva Repečkaitė ir Akvilė Drabužinskytė (8b kl.)

MŪSŲ LITERATŪRINIS PUSLAPIS

Rusnė Šipelytė (6c kl.)

Kaip žmogus augo

Senų senovėje, kai dar Dievas tik kūrė žemę, pilname pirmųjų gyvūnų miške atsirado keistas gyvis. Jis buvo bejėgis arba kitaip sakant - panašus į drugelio kokoną. Tik valgė, miegojo ir rėkė. Tas pats kartojosi kiekvieną dieną. Galų gale gyvūnams pabodo tas rėksmas ir visi jie susirinko prie keistojo gyvio.

- Aš manau, kad jam reikėtų duoti vardą,- pasiūlė išmintingoji pelėda,- gal tiktų... Žmogus?

Visi gyvūnai pritarė, tad keistasis gyvis tapo Žmogumi. Tik ar jis visą gyvenimą bus toks bejėgis, tik rėks, valgys ir miegos? Ne, bet kaip padaryti, kad jis augtų ir keistųsi?

- Sugalvojau! Atiduosiu aš jam savo vienerius gyvenimo metus,- sužavėtas savo puikios minties išdidžiai pratarė pagyrūnas ožys.

Žmogui sukako vieneri. Jis buvo smalsus, nerimo vienoje vietoje, viską lietė, čiupinėjo, ragavo, kišo į burną. Maža to, dažnai ožiavosi ir bliovė. Tačiau žmogui juk reikėjo toliau vystytis.

-Dovanoju jam dar dvylika metų,- geraširdiškai sučirškė žvirblis. Besiožiuojantis kūdikis pavirto į protingesnį, mokantį kalbėti, bet išdykusį vaiką. Jis mėgo aplinkui viską tyrinėti ir mokyti miško gudrybių iš kitų miško gyventojų

- Leiskit bent kartą ir man prisidėti! Visada lieku nuošalyje niekieno nemylimas,- burbėjo pikčiurna ežys. Ežys vaikui atidavė ketverius savo metus. Jeigu būtų dovanojęs kas nors kitas, tai vaikas būtų buvęs draugiškas, paklusnus, mielas... Tačiau dabar jis tapo tikru spygliuotu ežiu. Jis su visais pykosi, nieko neklausė, mokyti iš kitų taip pat nenorėjo. Tikras paauglys. Visiems gyvūnams tai labai nepatiko.

- Kol dar nevēlu, aš, gražuolis, aiduodu Žmogui savo dešimt metų,- pasiūlė didžiaragis stirninas.

Taip iš ežiuko Žmogus pasidarė panašus į dailų stirniną- draugišką, stiprų, raumeningą, tačiau truputį pasipūtusį.

-Aš manau, kad jam reikėtų nors kiek paplušėti! Ne vien tik pramogauti! Atiduodu jam savo dvidešimt penkerius metelius!- greitai sumalė pasipiktinusi tuščiu laiko leidimu skruzdėlė. Ilgą laiką žmogus tik dirbo ir dirbo, skubėjo ir skubėjo, jį užgriuvo įvairūs rūpesčiai ir vargai. Jam reikėjo pailsėti. Artėjo senatvė.

- Skruzdėle, Žmogus jau pavargo, - atpėdinęs lėtai dėstė vėžlys. Jis padovanojo savo dešimt metų. Žmogus

niekur nebeskubėjo, mėgavosi ramybe.

Paskutinė atšliaužė sraigė. Nežinodama, kas vyksta, ir ji paaukojo Žmogui dalį savo metų. Tačiau dar ir dabar niekas nežino, kiek jam lemta gyventi.

Ir nė vienas žmogus Žemėje nežino, kiek mokytis miško gudrybių iš kitų miško gyventojų.

Konkursas, skirtas pasaulinei Vandens dienai

Godą žadeikytė, 8a kl.

Visur vanduo

Vanduo-
gamtos versmė,
gyvybės atgimimas,
Ir ežere, ir upeliuose.

Tas pats visur vanduo.
Vanduo
ant žiedo,
Kuris švelnų kvapą skleidžia,
Pavirtęs apvaliu rasos lašu,
Ir byra iš akių
kaip graudžios dainos.
Vanduo nuplaus
Ir nuovargį, ir purvą,
Kad pasijustum tu geriau,
Ir kad toliau judėtum
Gyvenimo keliais.

Monika Jusevičiūtė, 8a kl.

Susitikom lietui lyjant

Mes ir vėl čia susitikom.
Tam pačiam lietui lyjant
Ir tom pačiom žvaigždžių viršūnėm liepsnojančiom.
Ir jeigu mes dar kartą susitiksim- liis lietus,
nes Tavo žodžiai visuomet nuplaunami
gaivinančio lietaus ranka.
Po Tavo kojom žaliuoja pernykštė žolė
Ir po Tavo kojom užgęsta žmogus.
Išsiskiriam ir nusinešam su savim
savo atsineštus daiktus:
kai Tu atėjai – lijo lietus,
kai aš – degė sausra.

Šių eilučių autorės ir Dominyka Vaitiekūnaitė 8a kl., maironietė Gerda Ščerbickaitė IIIb kl., j. žurnalistė Nora Kondrotaitė IId kl. dalyvavo eilėraščių, rašinių, esė konkurse „Vanduo ir aš“, kurį organizavo Panevėžio miesto Savivaldybės Visuomenės sveikatos biuras pasaulinei Vandens dienai paminėti. Mergaitėms buvo įteiktos atminimo dovanėlės, pažymėjimai.

„Žiburiuko“ redakcija:

Nora Kondrotaitė IId, Ieva Repečkaitė 8b, Akvilė Drabužinskytė 8b, Monika Peleckytė Ia.

Redaktorė Regina Stumbrienė.

Mūsų adresas: Panevėžys, vysk. Kazimiero Paltaroko 18

Rašykite mums, laukiame Jūsų laiškų. rastine@paltaroko.panevezys.lm.lt